

ВИСТАВКА ГРАФІКИ ЮРІЯ ГАЛІЦИНА

У Національному музеї літератури України з 30 вересня по 14 листопада 2013 р. експонувалася виставка “Жива твоя Лінія... (Графіка Юрія Галіцина)”. Вона репрезентувала творчість художника, земний шлях якого завершився торік на 49-му році життя. Виставка в музеї літератури – перша спроба узагальнити невідомий в Україні багатогранний доробок художника, у творчості якого індивідуальний, неповторний стиль поєднався з кращими традиціями української графіки.

Багатогранний талант Юрій Галіцин почав шліфувати у гравюрі, навчаючись у 1986–1992 рр. в Українському поліграфічному інституті імені І. Федорова (кафедра графіки). Серед викладачів-наставників – О. Мікловда, Б. Валуєнко, Ф. Юр’єв.

На виставці експонувалися мінігравюри (екслібриси, портрети, сюжетні роботи), позначені філігранним гравіруванням. Ілюстрації (гравюри на пластику) до епічної поеми Й.-В. Гете “Рейнеке-Лис”; до оповідання шотландської письменниці Е. Уейн “Огонь” (премія Р. Хэббарта “Ілюстратори майбутнього”, Лос-Анджелес, 1993); гравюри за мотивами творчості Данте; до збірки поезій Ю. Михайлика “Сегодня и навсегда” (К.: Дніпро, 1990). Храми України, образи козаків-запорожців у гравюрах тощо.

Художник творив натхненно, до самозабуття. Паралельно з гравюрою народжувалися яскраві роботи, виконані тушшю, олівцем, аквареллю. Дипломна робота Юрія Галіцина – ілюстрації до віршованої казки Івана Неходи “Чому в лисиці найкращий хвіст?” (К.: Соборна Україна, 1993) засвідчила сокровенні теми художника – світ дитинства, природи, батьківщини, якими освітлена, у найтонших нюансах, кожна його робота. Карта України (олівець, туш, акварель) – унікальний художній образ рідної землі й народу на цій землі, дитинно-теплий і усміхнений, побачений кризь призму історії, культури, звичаїв, традицій (1994); не друкovanі досі численні ілюстрації до українських народних казок та легенд (1992); ілюстрації до книжки-картинки Т. Коломієць “Подарунок” (1991), малюнки до багатьох пізнавальних дитячих посібників; ігри, пазли (видання “Веселки”, “Граїлика”, “Літери ЛТД”, “Нового Друку”: 1989–2004 рр.).

Митець був гранично уважним до всього, що малював: людину, тваринний чи рослинний світ, уявні чи асоціативні образи. Його роботи з органічним відчуттям природи і себе в природі до найдрібнішої деталі зігріті зачарованістю рисувальника, його теплою усмішкою і любов’ю. А його Лінія, кожний штрих – ювелірно точні і впевнені. Він чутливо прислухався до своїх нових творчих імпульсів. Шукав шляхи їх здійснення. Ці пошуки виявилися особливо яскраво в останні роки його життя у векторній графіці, коли творив блискучі логотипи та лого-персонажі (2006–2012). Тут, як і завжди, у нього образ-узагальнення, знак-символ рисувала олівцем його незрадлива рукописна

Лінія, а далі твір відтворювався на моніторі, у загадковому поєднанні руки майстра з технічними можливостями комп'ютера.

Якщо в ранніх ілюстраціях художника особливо приваблює виписана найтонша деталь, то в останніх графічних персонажах вражає витончена лаконічність образу й думки при тій же живій реальності, у тій же манері – легкій, сповненій життєрадісного тепла. І незмінно – в Любові. Сакральне значення вкладав Юрій Галіцин у поняття рідної землі. Вона з дитинства увійшла в його душу теплим полиновим степом, росяними травами на безлюдних заплавах Дніпра, затишком тихих київських провулків і безмежно дорогою архітектурою древнього Києва.

Якось у блозі на запитання про кредо свого життя художник відповів, не коментуючи: "Meméto mógi"... Пам'ятай про смерть...

Усвідомлював: у Творчості, у цьому покликанні Бога, відбувається Людина.

Отримано 3 листопада 2013 р.

*Раїса Сеннікова
м. Київ*

